

DAGBOG FRA MARDI HIMAL

Tekst og fotos: Nana Lange

Mardi Himal rejser sig i baggrunden

I oktober 2016 blev jeg inviteret på trekking af en bekendt, Suyesha, og en af hendes veninders bekendte, Gaurav. Ingen af os kendte hinanden særligt godt og havde kun mødt hinanden et par gange, men vi alle ville det samme: på trekkingtur og væk fra Kathmandu. Nepals største festival, Dashain, var ved at være overstået, og Kathmandu var langsomt ved at finde sig selv igen efter mange dage med farver, ritualer, smukke ceremonier, sang, dans, drageflyvning, rød ris i panden, blomsterblade, bambusgynger og lækker mad. Kathmandus gader var atter travle, efter at folk var kommet tilbage fra landsbyerne, hvor de havde fejret Dashain med familien.

Valget faldt på det relativt nye trek til Mardi Himal i Annapurnaområdet, som skulle være mindre befærdet og fantastisk smuk. En tidlig morgen mødtes vi derfor ved bussen og kørte afsted mod Pokhara. Den angivne rejsetid var som sædvanlig syv timer, hvilket nok sjældent overholdes, og som forventet var vi forsinket. Undervejs blev vi forhindret af bl.a. et jordskred, som havde blokeret for noget af vejen på Prithvi Highway, men efter 12 timer var vi endelig fremme. Undervejs fik vi delt mange historier, og Gaurav besvarede et spørgsmål, som jeg siden jordskælvet d. 25. april 2015 har været nysgerrig på – nemlig hvad der sker med fly, som skal lande eller lette under et jordskælv. Gaurav havde boet 15 år i Italien med sine forældre, men havde nu boet i Kathmandu i 1½ år. Hans fly var netop i gang med at lande, da jordskælvet

ramte Nepal, og flyet måtte hurtigt lette igen og lande i Delhi i stedet. Gaurav skulle på kort visit i Nepal, men valgte at blive og fandt hurtigt et job i en italiensk NGO i Kathmandu.

Kande til Pitam Deurali

Den næste morgen tog vi tidligt afsted i taxa til Kande, som ligger i 1700 m højde, hvorfra vores trek begyndte. Vi drak en kop sød milk tea og tankede op med bananer og kiks, mens et par tibetanske kvinder viste os armbånd og halskæder med flotte perler i håbet om, at vi ville købe nogen. Og så begyndte den stejle opstigning ad utroligt mange trapper til Pitam Deurali i 2100 m højde, som vi nåede efter ca. tre timer. Her nød vi dal bhat i solen, inden vi blev indhyllet i kolde skyer. Vi fortsatte med at sidde i skiftevis skyer og sol, mens vi nød roen, fuglesangen og lyden af græshopper, og kvinden, som lavede den dejlige mad til os, fornøjede sig over mit forsøg på at tale nepalesisk og svarede med svenske og danske ord.

Pitam Deurali til Kokar/Forest Camp

Næste morgen stod vi op kl. 5.45 og fik et glimt af Machhapuchhre, som hurtigt forsvandt bag skyerne. Vi drak kaffe og spiste musli og tibetansk brød og drog så afsted kl. 7.15. Ruten denne dag førte os gennem en skov fyldt med igler, og jeg startede selvfølgelig med at træde ned i igleparadis: en stor mudderpøl, som var umulig at komme udenom. Mine trekkingssandaler gjorde det ikke mindre udfordrende, og

jeg måtte bekæmpe min første igle, som allerede havde suget sig godt fast under min fod. Turen gik gennem tæt skov, og underlaget var primært klippesten, rødder og mudder. Trods mine åbne sandaler var iglerne i højere grad efter Gaurav og Suyesha, som gik med vandrestave, som igler kravlede op på. Efter ca. fire timers vandring nåede vi Kokar/Forest Camp i 2420 m højde, hvor der var et par lodges samt en stor græsplæne, hvor en del børn rendte rundt og legede. Jeg tog mig et iskoldt bad i et mørkt lille skur, inden vi spiste en god portion dal bhat. Der var gråt pga. skyerne, som omgav os, og det følte som om, vi nærmede os sengetid, selv om klokken ikke engang var 14. Da det hen ad eftermiddagen blev køligt, blev der tændt op i pejsen, som vi alle samledes omkring med bøger og masala milk tea iklædt uldundertøj, uldtrøjer og dunjakker. Ved en 20-tiden kunne vores øjne ikke holde sig åbne længere, og vi krøb under de tunge dyner med flere lag tøj på. Her fik vi selskab af en kæmpe "centipede", som på dansk – og i mindre udgave – kaldes en skolopender.

Kokar/Forest Camp til Low Camp og High Camp

Næste dage nåede vi High Camp i 3550 m højde. Vi havde egentlig planlagt at overnatte i Low Camp i 2995 m højde, men besluttede os for at fortsætte, da vi nåede Low Camp før kl. 10 og efter kun 2½ timers vandring. Vi vandrede derfor videre, ligesom stort set alle andre, som gik ruten. Vi havde indtil da kun mødt tre-fem andre

mindre grupper på vej op, som alle holdt en mindre pause i Low Camp. Da vi nåede Badal Danda efter en time, som var det eneste sted med bebyggelse mellem Low Camp og High Camp, blev vi mødt af en regnbyge, som dog heldigvis stoppede efter et kvarters tid. Vi holdt et kort hvil sammen med en del andre trekkere og holdt os tørre. Derefter fortsatte vi opad og mødte flere mudderpøle og igler undervejs. Omgivelserne ændrede sig fra skov til et mere åbent landskab med højt græs og frodige områder. Der var fuldstændig hvidt af tåge omkring os, da vi kom over skoven, men vi nød, at det alligevel var lidt lysere. Efter atter to timers vandring nåede vi High Camp tidligt om eftermiddagen. Her kunne vi vælge mellem tre lodges, hvoraf det ene sted var dyrt, og det andet optaget. Vi endte med at indlogere os på lodgen med den tilsyneladende "dårligste" udsigt. Der er jo ikke noget, der hedder "dårlig udsigt", når man er så højt oppe i bjergene, men foran de to andre lodges lå åbne pladser, hvorfra man havde ekstra fantastisk udsyn til Himalayabjergene. Det viste sig dog at være det helt rette valg. Vi betalte hver 100 rs for en seng i et tresengsværelse, og vores vært, som vi fik snakket en del med, var utroligt venlig og hjælpsom. Desuden serverede de den hidtil bedste dal bath, jeg har smagt.

Der blev tændt op i pejsen, og vi ikklædte os al vores medbragte tøj, mens vi læste og delte historier med de få andre trekkere, som ankom. Vi var indhyllet i skyer ved ankomsten, men pludselig klarede det op, og alle måtte ud og beundre de omkringliggende bjerge. Vi klatrede op på et højere plateau, hvorfra vi havde bedre udsigt. Det varede et par minutter, før skyerne igen indtog området.

High Camp til Upper View Point og High Camp

Næste morgen stod vi op kl. 5 og begav os efter morgenmaden kl. 6.30 afsted mod Upper View Point. Undervejs mødte vi trekkere, som var på vej tilbage. De havde været tidligt oppe for at se solopgang og havde ikke taget turen helt til Base Camp, da turen efter sigende ville tage mindst to timer ekstra, og udsigten her ville være den samme som ved Upper View Point. Turen op var stejl med uhyggelige bjergskrænter til begge sider, og visse steder måtte vi kravle op eller tage kæmpeskridt på de store klipper, som udgjorde vores sti. Men turen var ubeskriveligt smuk, og undervejs mødte vi yakokser og hørte buldren, formentlig fra snelaviner. Vi nåede efter et par timer View Point i 4000 m højde, som, vi troede, var Upper View Point i 4200 m

højde. Her spiste vi frokost i solen og nød den vilde udsigt til Machhapuchhre, Annapurna South og Himchula, mens vi af og til forsvandt i kolde skyer. Vi overvejede at vandre videre til Base Camp, som lå i 4500 m højde, men besluttede os for at gå tilbage til High Camp, da det så ud til at blive dårligt vejr. Turen tilbage krævede koncentration og stærke ben, ligesom vejen op. Vi mødte et japansk ungt par, som var på vej op med stor oppakning for at campere natten over, men ellers mødte vi kun få andre trekkere, som alle morede sig over, at jeg vandrede i trekkingsandaler og ikke trekkingstøvler. Men sammenlignet med nepalesernes klipklappere eller Converse var det alligevel et fornuftigt valg, og for mig var de perfekte at vandre i – med luft til fødderne. Tilbage i High Camp begyndte det at hagle og regne voldsomt, og vi var lykkelige over at have taget beslutningen om at vende næsen hjemad og dermed have undgået stejle og glatte klippsten. Der blev tændt op i pejsen, og vi kunne atter nyde den lækre dal bhat, som vi alle havde set frem til.

High Camp til Sidhing og Pokhara

Efter en kold nat pakket ind i al vores medbragte tøj sagde vi farvel til bjergene, som lå badet i strålende sol, og nød den hidtil

High Camp indhyllet i skyer

High Camp og en smuk aftenudsigt

På vej til Upper View Point mødte vi en yakokse

Pitam Deurali og morgenmad i en sky

smukkeste dag med klar himmel, mens turen gik ned gennem skoven til Sidhing. På 5½ timer gik vi fra 3550 m til 1700 m. Jeg nåede at glide i mudder og hænge et par cm over en våd mudderpøl, mens mine arme på magisk vis formåede at holde mig oppe. Vi nød dog varmen og den friske luft, velvidende at vi snart ville være tilbage i Kathmandus bilos. Fra Sidhing havde vi bestilt en jeep tilbage til Pokhara, men først spiste vi dal bhat og nød en stor øl, mens benene rystede under os. Jeepturen var naturligvis fuldstændig forfærdelig og nervepirrende. Bjerge skal man vandre i – ikke køre i! Stejle skrænter, ingen plads til biler, sten i alle størrelser og floder, som gør skrænterne usikre – alt sammen gjorde

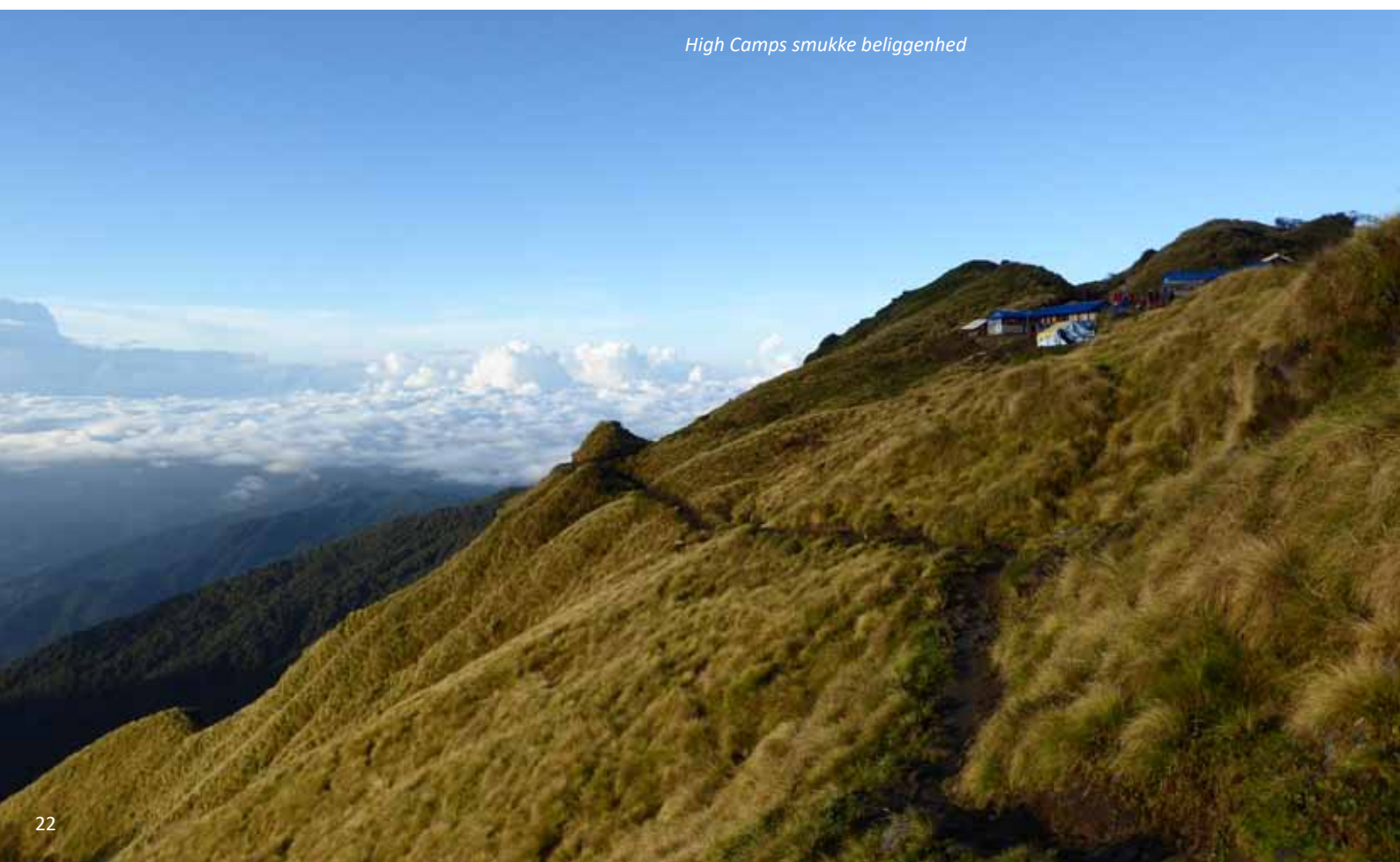
os nervøse og utilpasse. På et tidspunkt sad vi fast i mudder i over en halv time, og vi måtte flytte store sten hen foran jeep'en, som skulle fungere som stabil vej under jeep'ens hjul. Og selvfølgelig begyndte det at regne. I det øjeblik blev jeg en smule religiøs, sendte søde tanker til moder jord og takkede mig selv og de andre for at have samlet skrald op under vores trekking – det måtte da betyde lidt for vores overlevelse? Hvem ved... Vi kom i hvert fald tilbage til Pokhara efter et par timer og kunne her nyde vores første varme bad i mange dage og senere øl og is, inden vi dejsede omkuld uden at være iklædt fem lag tøj.

Nana Lange besøgte Nepal første gang i september 2014 for at arbejde med gadebørn. Siden da er hun vendt tilbage mange gange og har i 2016 arbejdet som psykolog i Kathmandu.

Tinderne rejser sig over skydækket

High Camps smukke beliggenhed